

Yorick
Goldewijk
De boom
die een
wereld
was

Met illustraties van Jeska Verstegen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

De boom die een wereld was

De boom was zo oud als de wereld en zat vol knobbels en kloven. Zijn stam stond scheef en zijn kruin was verward, alsof hij net uit bed was gestapt. Als de wind lui was, dan wiegde hij loom en tevreden, maar als een storm door hem heen joeg, dan kraakte en kreunde hij, en dan lispelden zijn bladeren als fluisterende roddelantes.

De boom was zo groot als een wereld, en als je wat onvoorzichtig tussen de takken door dwaalde, dan was je zo verdwaald. Je kon er eindeloos turen naar vergezichten van honderd kleuren groen. Je kon er uren struinen over paden van bast, langs knoesten en nerven en plasjes van dauw.

Tijdens je dwalingen kon je het gevoel hebben dat je helemaal alleen was op de wereld. Niets was minder waar. De boom was een wereld vol leven. Maar soms zat het zo goed verstopt dat je het niet vond, hoe goed je ook zocht.

Soms hoorde je het alleen: scharrelend, trippelend, krakend, mompelend, borrelend. Dan keek je op en dan was je al te laat.

Soms merkte je het niet eens als het tussen je benen door-kroop, zo klein was het.

Soms was het voorbij voor je het in de gaten had, zo kort duurde het.

En soms zag je het pas als je er bijna tegenop botste, zo stil hing het.

Zoals...

De luiaard

De luiaard hing al de hele dag roerloos aan zijn tak in de boom.

De tijd ging trager dan een windstil briesje, maar nu begon eindelijk de zon te dalen.

Nog even volhouden, dacht hij. Al voor de vierenzestigste keer of zo.

Soms, als hij zeker wist dat niemand keek, durfde hij even met zijn vingers op de tak te trommelen. Of heel wild met zijn ogen te knipperen. Of een vurig ritme te klapperen met zijn tanden. Maar algauw dook er dan ergens een blik op tussen de bladeren, of uit een hol daar beneden in de grond.

Wantrouwige oogjes.

Wat doet de luiaard nou? zag hij de oogjes denken. Be-
woog-ie nou?

Bemoeliallen.

Eindelijk brak de nacht aan. Alles in de boom raakte verstopt in duisternis. Ook de luiaard.

Stilletjes klauterde hij langs de boomstam naar beneden.

Wat doet de luiaard nou? grinnikte hij in zichzelf.

Nou, zei hij in gedachten tegen die bemoeiallen: de luiard gaat fijn zijn saaie boom uit. De hele nacht. Rennen, springen, salto's maken. En gillen. Gewoon lekker gillen.

Misschien nam hij wel een duik in het meertje van de snoeken. Die sliepen toch als een os. En niemand zou weten dat hij het was.

Hij glimlachte en zette het op een rennen.